

[Boligministeren.]

på stedet efter forhandling med kommunalbestyrelsen den afgørelse, at begge de to landsbyer, der havde været inde i afstemningen, fra vor side fik tilsagn om, at de blev til byområder. Så er det naturligvis kommunalbestyrelsen og befolkningen i det lokale område, der skal foretage den endelige afvejning, men fra vor side mener vi dette var rigtigt i netop dette tilfælde. Men der kan altså også her, som hr. Holger Hansen gav mig ret i, være forskelle fra sted til sted.

Så er der spørgsmålet, som også hr. Svend Haugaard rejste, og som jeg var inde på, om at skabe disse nye parcelhusområder i landsbyerne. Dér må det dog vel være sådan af hensyn til planlægningen, at det fortrinsvis er i de landsbyer, hvor man laver byzoner, at disse nye parcelhusområder skal være, og ikke ude i de landsbyer, som ikke kan bære at blive byzoner, og som man ikke ønsker skal være byzoner. Her er det, jeg synes, der er et ganske klart modsætningsforhold mellem hr. Svend Haugaards og de øvrige ordføreres indstilling, og jeg er enig med flertallet i, at vi skal uden at være for restriktive passe på, at ikke kommunen, amtet, landsplanlægningen går i stykker, hvis vi ikke følger dette mønster.

Jeg skal ikke blande mig i skoleproblemerne, men kun sige, at jo færre skoler man nedlægger, jo færre dispensationssager skal jeg tage mig af, når man skal til at udvide disse landsbyskoler til større industrivirkomheder. Dette skal nu ikke forstås som andet end en spøg.

Jeg tror, at hr. Henning Philipsen var inde på noget meget centralt i sine bemærkninger. Spørgsmålet er: kan vi klare begge opgaver, planlægge, udvikle, styre og så samtidig give los i alle de områder, hvor man ønsker dispensation. Jeg erkender, at det er vanskeligt, og der kan for zonelovsmyndighederne være problemer, men jeg vil gerne som en rent generel betragtning sige, at jeg mener, at vi i boligministeriet

med de afgørelser, vi har truffet i de enkelte sager, med vor administration af loven i det hele taget fører en fornuftig og en rigtig politik, der ikke slår planlægningen i stykker.

Ordføreren for forespørgerne (Svend Haugaard): Jeg skal ikke sige meget i denne omgang; jeg mener, at nu er det i udvalget, det saglige skal ske, og jeg har håb om, at det kommer til at ske.

Der er lige nogle enkelte bemærkninger, jeg gerne vil gøre. Først til hr. Orla Møller. Jeg synes nok, det var en udpræget begravelsestale, der blev holdt. Man havde sympati for den afdøde, men vedkommende var altså færdig, og der var ikke mere at gøre. Slet så langt er vi vel ikke kommet endnu, men hvis der er noget rigtigt i, at det kan komme til at gå sådan, hvad jeg ikke håber, så bør man dog bede om, at patienten får lov til at dø en naturlig død fremfor at skulle kvæles af fødestedskriteriet og forskelligt andet. Jeg beder blot om, at de skrappe bestemmelser, man har også over for de landsbyer, der er i stagnation, må blive ændret, sådan at landsbyen får en fair chance. I øvrigt kunne jeg tænke mig at spørge: hvordan er det egentlig med dette fødestedskriterium, man har anvendt, er det egentlig medholdeligt ifølge grundloven, hvis man undersøger det lidt nærmere?

Vi har ikke fået vor inspiration fra tv-udsendelsen, den har vi fået ved besøg i landsby efter landsby, ved møder, hvor man kan diskutere fællesmarked og alt muligt andet, men ender i en diskussion om landsbyens forhold. Den erfaring vil adskillige have gjort; vi har mærket det i det sidste år især.

Hr. Henning Philipsen var jeg noget mere enig med ikke, mindst med hensyn til betragtningerne om den kollektive trafik og de mange aktiviteter i landsbyen, ja, så galt kroen kan vi være enige om. Jeg tror, det er meget vigtigt, at der er et sted, hvor folk kan mødes naturligt uden at komme til besvær. Trivselsspørgsmålet er meget afgø-